

Председник Србије бије из свих медијских оружја не би ли указао да се лавовски борио, да је покуцао на сва врата, али да дил са Приштином неће бити сјајан. Чини се да тај дил већ постоји, а сада га треба продати публици, пише Дојче веле.

О чему је размишљао Александар Вучић док је, по сопственом исказу, ноћу цуњао улицама Менхетна и гледао излоге књижара? О томе шта ће рећи важним чикама („имао сам много дубинских разговора са људима који одлучују“)? Или о томе како ће грађанима Србије продати оно што важне чике кажу, а што сви знају бар десет година („чини ми се да они тврдо стоје на поштовању принципа очувања независности Косова“)?

Мистериозни пут у Њујорк, баш као и то што западне дипломате скоро свакодневно слећу на аеродроме „Никола Тесла“ и „Адем Јашари“, говори да је песак у сату скоро исцурео. Делује да Вучић добро зна како изгледа дил и шта ће ускоро морати да представи грађанима као „историјски компромис Срба и Албанаца“.

Његова је невоља у дискрепанци између очекивања и реалности, дискрепанци на чијем је стварању прилежно радио цео свој политички живот. Неће бити поделе Косова нити размене територија. Неће моћи да се изврда столица Приштине у Уједињеним нацијама, можда прво посматрачка док се у широј геополитичкој игри Руси не приволе да дефинитивно пусте Косово у клуб. Вучић ће мало шта добити осим здраворазумских ствари као што су мањинска права, заштита културних добара и имовине, Заједница српских општина која је потписана пре пет година и ново обећање о блиставој европској будућности.

Ово је терминална фаза досадашње Вучићеве косовске политике коју, у агонији, покушава да нашминка медијским наступом, редом похвала самом себи и редом кукњаве јер „нас нико не разуме“. Вучић је био министар цензуре током рата, подржавао је чувени митинг „Косово за патике“, и са премијерске функције је понављао да „не да Газиводе“. Вучић је био све, али би такође да остане све и када прогута косовску жабу.

Зато сада бије из свих оружја не би ли указао да се лавовски борио, да је покуцао на сва врата, али да не треба очекивати богзна шта јер „биће велики притисак на Србију са различитих страна“. Пословичну жабу треба добро угојити јер ће тако тобожња државничка величина изгледати још већа.

Април у Београду ће председнику покушати да загорча и опозиција која се по питању Косова дели у три групе: будале које би у рат, салонске националисте са тлапњама о замрзнутом конфликту којим би се чекало нешто (нико не каже шта), и тзв. грађанску опозицију која је отишла да однесе тетки лек док Вучић гута жабу. Ови последњи ту и тамо понављају бајку како су они чували Косово боље од Вучића и да би испословали повољнији споразум мада у то ни сами не верују.

Ако се збиља буде дошло до референдумског изјашњавања – премда нема назнака да већ сада неко од Србије тражи измену Устава у погледу Косова – та ће игранка и њена медијска припрема појести све остале теме у Србији ове године. А тема има безброј, од глајхшалтованих медија и институција до низа криминалних афера напредњачког естаблишмента.

Вучић зна да ће, чим се осуши мастило на свеобухватном споразуму о нормализацији, проћи дугогодишњи медени месец са европским лидерима током којег су га тапшали по рамену као стуб стабилности и жмурили на гажење свих бољих обичаја у Србији. Тада ће се видети од ког је аутократског штофа скројен – оног као Ћукановић или оног као Груевски.

(Дојче веле)